

AFORIZMI — obli in oglati

Fr. O. Babler:

Kar je v življenju resničnost, je lahko v umetnosti laž, kar je v naravi prelep prizor, je lahko na sliki kič.

Človeški spomin je naše jedro. Izguba spomina je enaka izgubi osebnosti.

Pri pesmih je čudno to, da je vsako izmed njih mogoče na več načinov razumeti, pa tudi nerazumeti.

Neumnež se odlikuje po tem, da niti ne sluti svoje neumnosti.

Dejansko svoboden ni samo tisti, ki si ne pusti kratiti svobode, ampak tudi tisti, ki je ne krati drugim.

Moja napaka, nad katero se mora kdo drug zamisliti, je več vredna od vseh mojih pravilnih sodb, ki so jih ljudje sprejeli brez premisleka in ravnodušno.

Pred vsakim, ki govori preveč odkrito, si zamašite ušesa.

Puntar, ki ne upošteva tega, da se ureditev in sistem, proti kateremu ščuva, stalno spreminja, zelo hitro postane neaktualen.

Čvekač ima to slabo navado, da vam vsak trenutek prekine molk.

Velika razlika je, ali ti kdo zre v obraz ali pa ga opazuje.

Znanost in tehnika sta moralno imuni, ker že vnaprej zavračata vso sokrivdo za zlo, ki ga lahko s svojo dejavnostjo zakrivita.

Če hočeš biti svoboden, moraš biti najprej previden.

Eden izmed vzrokov za disharmonijo v človeških odnosih je v tem, da so modrijani skromni, tepci pa domišljavi.

Mislec gre po svetu kot slepec, vendar ima svoj cilj jasno pred očmi.

Vsak ptič ima takšna krila, da ga prinesejo natanko tja, kamor hoče: štokljo iz Skandinavije prav v Južno Afriko, lastovico iz naših krajev prav v Egipt.

Ni napake, ki je ne bi dokazal z jasno in natančno analizo.

Vse je odvisno od temeljne življenjske usmeritve. Bergsonovski vitalist ne bo doživel smrti mladega Werterja.

Poezija je večna tudi zato, ker nepretrgano in vztrajno slavi minljive stvari svojih begotnih dni.

Da, borimo se proti alkoholizmu — toda zavejmo se hkrati tudi tega, da znanost, umetnost, veselje in družba dobro uspevajo pod vinorodnimi pobočji.

Zavist in sovraštvo razžirata človeku dušo.

Če bi rad letel, skušaj leteti kot ptica, ne kot peresce, ki je izpadlo iz njene perutnice.

Ne zaupaj nobeni tuji misli, ki ni v popolnem soglasju s tvojim lastnim izkustvom.

Umik še ne pomeni bega.

Nietzsche? V marsičem mi je sumljiv. A če je sploh kaj ljubil, je bila to samota.

Kakšna je razlika med dejavnostjo kibernetkega stroja in človeških možganov? Verjetno ta, da je stroj programiran za predvidljive stvari in glede na to nudi rezultat, ki je popolnoma enoznačen in neovrgljiv, medtem ko možgani nehote jemljejo v premislek tudi mnogo nepredvidljivega, zato so njihovi rezultati številne alternative.

Kdor piše dnevnik, se lahko zdi sam sebi kot človek, ki si bere čez ramo.

Ali se lahko odkrito razveselimo, če nas kdo povabi k bogato obloženi mizi, in se hkrati spomnimo, da je prav v tem trenutku na svetu nekdo, ki bi ga ta zalogaj in ta pijača obvarovala pred smrtjo zaradi lakote ali žeje? . . .

Prerajal se boš le z resničnim delom, ki je namenjeno bolj tvojemu bližnjemu kot tebi.

Če se kdo napihuje ali povišuje pred teboj, mu ostreje poglej v obraz: pod krinko kože, mesa, mišic, sala, žil in krvi boš opazil golo lobanjo s praznima očesnima duplinama in režečimi se zobmi.

Čim bolj mrtev je zid, tem laže izsiliš odmev z njega.

Če čutiš v sebi dovolj poguma, se trudi, da smrt v tvojem življenju ne bo imela zadnje besede.

Satirik se mora bojevati proti nekemu. A gorje mu, če se bojuje proti vsem.

Kadarkoli stopim komu prvič iz oči v oči, se mi porajajo vprašanja: ali »on ve, česar jaz ne vem? . . . Vem jaz, česar ne ve on? . . . Ali bi se lahko dopolnjevala v tem, kar veva ali ne veva? . . . In do kakšnega razmerja in odnosa bi lahko prišlo med nama z vzajemno izmenjavo spoznanj in etiških ter nazorskih načel? . . .

Moje življenje: na en sam vzgib velikodušnosti pride na desetine padcev, krivd in malenkostnosti.

Ali ne bi bilo treba reči o dragocenem človeku za spremembo enkrat: »To je črn labod« namesto »To je bela vrana«? . . .

Misel ni popolna in dokončna in ni je mogoče uvesti v življenjski krogotok, dokler se ne utelesi v besedo.

Kjer se nam kopiči znanje, nam primanjkuje ljubezni.

Kadarkoli zacvete sadno drevo, kadarkoli mati rodi otroka, kadarkoli pesnik napiše pesem, se svet prerodi.

Pisati zgodovino pomeni izpraševati človeštvu vest.

Možgani naj ne bodo prenapolnjeno skladišče. V njih mora biti vedno dovolj zraka in prostora za nove in plodne misli.

Visoke misli potrebujejo globoke korenine, da se obdrže in obstoje.

Kakor hitro se mi domovina spremeni v »državo, v kateri živim«, je nekaj narobe z menoj ali z domovino.

Čim bolj je človek plemenit, tem boljši se mu zdijo tudi njegovi bližnji.

Kdor vse pove dvakrat, ni dosti pametnejši od tistega, ki mu moramo vse dvakrat povedati.

Najboljša hrana za dobroto je slutnja smrti.